

Намёлък ил. св. **Намиламъ** ил. дл. намелю, намалываю: Воденица меле — нищо не памила. Ч. 135. (посл.) Ние и каици немаме и баруть немаме намълънъ толкова, дѣто да могътъ сичкитъ да идатъ. Тб. 31.

Намѣнѣкъ ил. св. предначину: Тыя школы не можахъ да хванътъ у насъ място и да принесътъ оня плодъ, за който сѫ намѣнени. Л. Д. 1869 р. 166.

Намѣра с. ж. въ тавтолог. выраж.: Нищо ми стрета не стрети, Ни си намера намери, Тукъ стрети клети Чифути. М. 34.

Намѣреніе с. с. намѣренъ.

Намѣрки нар. на угадъ, на удачу: Въ тъзи душевна борба азътичахъ, намѣрки на самъ на тамъ въ свещенныя лѣсъ, като сърна ранена отъ ловеца (*Je courrais errant сѫ et лѣ —*). Т. 65. Несторъ, съ слабата си рѣка, хвърляше намѣрки (*au hasard*) безполезни стрѣлы. ib. 322.

Намѣрѣкъ ил. св. **Намѣрювамъ** **Намѣрвамъ** **Намѣрамъ** ил. дл. 1) найду, нахожу: Дѣка Татунча намѣрѣтъ, Главата да му обазмѣтъ. Д. 31, 23—24. Ще дождъ нива да хънитъ, Мене щѣтъ да си намѣрѣтъ. Д. 32, 35—36. А Никола и разрѣзъ, намѣри мъжка робъница. Д. 88, 51—52. Раданъ си писмо намѣри На хайдутското кладенче. Д. 23, 19—20. Додѣто пѫтуваха до Х. Пазарджикъ, Милчу му бѣше драго и намирваше сѣ какво да са порастушва. Зк. 128. И кога-то шиенъ чловѣкъ е вѣнъ, често му ся иска да си покаже юначество-то, въ кое-то чисто си намира и внезапи-тѣ смртъ. Л. Д. 1869 р. 114. Махометъ намѣрилъ, че языческата вѣра е по-лоша отъ христіанска-тѣ и еврейска-тѣ. Л. 157. Созигенъ прѣемѣтнѣль и намѣрилъ, че погрѣшката была отъ б. часа на годинѣ. Л. Д. 1869 р. 1. 2) встрѣчу, встрѣчаю: Дѣвбѣка є смил по поле брала Берешкому въ гори замъркнала, Намѣрила петстотинъ хайдуци. Д. 38, 1—3, 3) — за нужно, за добро, за лопшаво, сочту, считаю что нибудь нужнымъ, хорошимъ, дурнымъ: За тѣж работѣ Попъ Прѣванъ намѣри за добро пайпрѣвѣ да си проконае и направи добръ путь до града. Л. Д. 1869 р. 130. За нужно намѣрваме. Л. Д. 1870 р. 129. Даже и Авраамъ не намира за лопшаво да принесе синътъ си жертва на бога отца, който са е считалъ за многомилостивъ и за кротакъ. З. 100. **Намѣрѣса** **Намирамъса** **Намирвамъса** 1) нахожусь: Твои-тѣ дѣца намирѣтъ ся сега на Цариградъ. Р. 11. Къде ся намирамъ азъ? Р. 82. Я си извади врано-то конче. Зашо ся конче рѣдко нахожда... На табят конче ся не намира. Л. 55, 11—12, 15. Това селце ся намира между высоки бръда и горы съвсѣмъ усамотено отъ свѣта. Л. Д. 1869 р. 127, 2) окажусь, оказываюсь: Зеръ салъ тѣ сѫ са намѣрили умни, пакъ нie сме са отбрали будали? Зк. 63.